

Not a straight line

Myrsini Artakianou and Stéphane Clor intertwine their work to construct seemingly weightless environments, combining fragile and solid materials. Organic forms, clean-cut shapes and light syntheses create a unique atmosphere, which may feel both welcoming and bizarre at times.

The influence of minimalism is evident in both artists' oeuvre, and so is nature's dominant role. Simplicity is key here, and in most works there are as few colors as possible, in order to enhance this sense of elegance. There are no fussy structures, no jabbering and nothing more than what's needed. The materials are versatile, but their presentation remains plain and clean. Their placement, however, may result in interesting illusions regarding the texture of each item, which may vary depending on the point of view. Light, soft, or vulnerable objects compose larger cohesive solid structures, turning from single fragmented elements, into distinct shapes that define space.

The two artists seem to share a common aesthetic vision, the roots of which can be traced to Eva Hesse's oeuvre. Artakianou also incorporates Louise Bourgeois's ideas and her own remarks on gender issues, while Clor is further inspired by land artists like Richard Serra, simultaneously exploring the power of sound. Thus, their works often create a flow stream, where imaginary (or actual) lines produce new shapes or areas in space. This is especially the case with thread or thin wire, which both artists use, but in different ways and with inverted results. On the one hand, Artakianou wishes to create a single indissoluble form (or elements of it) by using large amounts of thread, or other times by imitating its texture graphically. On the other hand, Clor aims to define and delimit space with the fewer lines, using thin wire as a building material for visual creations with sonic aspects.

Despite this multilayered combination, the lightness of the overall outcome prevails. The artworks maintain their autonomy, when at the same time they can be perceived as an undivided entity. Diverse forms take over the whole space, leading to a flux, unexpected, yet powerful result.

Elli Leventaki

Art historian/Curator

Not a straight line

Η Μυρσίνη Αρτακιανού και ο Stéphane Clor συμπλέκουν την δουλειά τους ώστε να δημιουργήσουν περιβάλλοντα που μοιάζουν αβαρή, συνδυάζοντας εύθραυστα και συμπαγή υλικά. Οργανικές φόρμες, διακριτά σχήματα και ελαφριές συνθέσεις, συνθέτουν μια ιδιαίτερη ατμόσφαιρα, η οποία μπορεί να αποπνέει μια ελκυστική, αλλά και ενίοτε αλλόκοτη αίσθηση.

Η επιρροή του μινιμαλισμού είναι εμφανής στο έργο και των δύο εικαστικών, όπως και ο κυρίαρχος ρόλος της φύσης. Η απλότητα είναι πρωταρχικής σημασίας, με τα περισσότερα έργα να φέρουν λίγα συγκεκριμένα χρώματα, προκαλώντας μια αίσθηση κομψότητας. Δεν υπάρχουν εξεζητημένες ή φλύαρες αφηγήσεις, ούτε κάτι περισσότερο από αυτό που χρειάζεται. Τα υλικά ποικίλουν, αλλά δεν παύουν να παρουσιάζονται απλά και ξεκάθαρα. Ο τρόπος τοποθέτησης των έργων παράλα αυτά, δημιουργεί ενδιαφέρουσες ψευδαισθήσεις σχετικά με τις υφές τους ορισμένες φορές, οι οποίες μπορεί να μεταλλάσσονται ανάλογα με την οπτική γωνία του θεατή. Ανάλαφρα, μαλακά ή εύθραυστα αντικείμενα συνθέτουν συνεκτικές δομές μεγαλύτερων διαστάσεων, μετατρέποντας μεμονωμένα θραύσματα σε ευδιάκριτα σχήματα ικανά να ορίσουν τον χώρο.

Οι δύο εικαστικοί μοιράζονται κοινές αισθητικές αξίες, οι ρίζες των οποίων μπορούν να εντοπιστούν στο έργο της Eva Hesse. Η Αρτακιανού ενσωματώνει επίσης ιδέες της Louise Bourgeois, καθώς και δικές της παρατηρήσεις σχετικά με το ζήτημα του φύλου, ενώ ο Clor εμπνέεται επιπλέον και από καλλιτέχνες της land art, όπως ο Richard Serra, εξερευνώντας παράλληλα τις δυνατότητες του ήχου. Έτσι, τα έργα τους συχνά δημιουργούν ροές, όπου φανταστικές (ή και πραγματικές) γραμμές οριοθετούν νέους σχηματισμούς ή περιοχές. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της κλωστής ή του λεπτού σύρματος που χρησιμοποιείται και από τους δύο καλλιτέχνες, αλλά με διαφορετικούς τρόπους και αντίστροφα αποτελέσματα. Από τη μια πλευρά, η Αρτακιανού επιδιώκει την δημιουργία μιας αδιάλειπτης φόρμας (ή μερών αυτής) χρησιμοποιώντας μεγάλες ποσότητες κλωστής, άλλοτε καθαυτής και άλλοτε μιμούμενη γραφικά την υφή της. Ο Clor από την άλλη πλευρά, προσπαθεί να ορίσει τον χώρο με λίγες γραμμές, διαχειριζόμενος το λεπτό σύρμα σαν δομικό υλικό για οπτικές κατασκευές με ηχητικές προεκτάσεις.

Παρά τον πολυσχιδή αυτόν συνδυασμό, στο τελικό αποτέλεσμα υπερισχύει η αίσθηση της ελαφρότητας της ύλης. Τα έργα διατηρούν την αυτονομία τους, ενώ ταυτόχρονα μπορούν να ειπωθούν σαν μια ολότητα. Ποικίλες φόρμες καταλαμβάνουν ολόκληρο τον χώρο, δίνοντας ένα ρευστό, απροσδόκητο, αλλά δυναμικό αποτέλεσμα.

Έλλη Λεβεντάκη

Ιστορικός τέχνης/Επιμελήτρια